

Publicerad 2008-07-24 08:25 av isidore

blev fel när jag publicerade den första gången. (för en minute sedan=

Universum delar huvudkudde med vad som är kvar, den är torr, torr av torra tårar

ricksvattnet är förorenat.

människorna dör som flugor

kvinnorna stympar sig själva

de är skräckslagna över att inte få ha sina könsdelar ifred

det är krig och småpojkar är ledsna soldater

de äldre kan inte lönnmörda med ett leende

de brinner upp, spontant i väntan på askgrå kremering

Alltet släpade sig till sängen, förbrukat förbittrad dödstrött

de själsligt sönderskjutna med blicken

långt död innanför ögonen

försökte med vita ansikten

skaka dvalan ur verkligheten.

- Tänk om det alltid varit försent? Tänk om det var slut någonstans kring innan det började. Det går inte att stanna här, dina öron kan inte höra den torrt gråtande symfonin i mitt hjärta. Jag rör mig knappt märkbart, som tidvattnet som en gång fanns. Från flod till ebb till ett brinnande jordklot.

En brasa som en gång brunnit

som bara en människas ögon kan

förvandlats till svagt pyrande kål,

redo att försvinna i en nattsvart atomvinter.

När de gick genom den rosenkantade grusgången

som ledde fram till öds kyrkan

så var det som om kyrkan höll andan.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren isidore med Poeter.se id #20612 innehar upphovsrätten